

KRABBAMEIN RA

Hvørt ár fáa umleið 200 føroyingar staðfest, at teir hava krabbamein. Tað eru 1000 eftir fimm árum. Og tað merkir, at flestu føroyingar – fyrr ella seinni, so ella so – fáa sjúkuna tætt inn sær

Aftanfyrri hvørt einasta tal í statistikkom eru persónligar søgur um sjúk og avvarðandi, hvørs lív er broytt. Summar enda væl – aðrar við svárari sjúku og deyða. Her siga nakrir av súkkjarunum og lið-hjálparunum frá, hvussu krabbamein hevur ávirkað tey, og hví tey vilja stuðla Krabbameinsfelagnum.

ÁLMAKAKIN FRÁ KRABBA-MEINSFELAGNUM BJARGAÐI MAMMU

Hanna Thorleifsson

Á sumri 1991 fingi vit ein hvøkk. Mamma, sum altíð hevði verið frísk, fekk staðfest krabbamein í tarminum.

Tað byrjaði við, at hon ofta stóð við einum lítlum álmanakka í hondini, sum Krabbameinsfelagið gav út. Á baksíðuni á lítla álmanakkanum, sum einans var sum eitt spælikort til stóddar, stóðu nøkur ávaringartekin, sum kundu geva eina ábending um, at alt ikki ruggaði rætt.

Mamma hevði varnast slím í skarninum – og hetta var millum tað, sum stóð nevnt á álmanakkanum.

Hon biðaði við at fara til lækna tí yngsti sonurin skuldi giftast, men fór beint eftir brúdleypið.

Læknin sendi hana á sjúkrahús, og nakrar dagar eftir at hon hevði verið har, bleiv hon innkallað til skurðviðgerð.

Eg minnst henda dagin, sum var tað í gjár. Nervarnir lógu uttaná líka til boðini komu eftir skurðviðgerðina. Men mamma var sera sera heppin! Hennara krabbavøkstur var so konsentreraður, at onki hevði spreitt seg og tí kundu læknarnir skera vøxsturin burtur og síðan seyma tarmarnar samanaftur. Hon slapp bæði undan at fáa „stomi“ og eftirviðgerðum.

Mamma hevur síðani mangan tosað um henda álmanakkan, sum hon so ofta stóð við, og sum helst gjørdi, at hon fór so tidliga til lækna.

Hon var 59 ár tá. Hon bleiv púra frísk og er í dag ein røsk eldri dama, sum skjótt fyllur 82 ár.

EIN DAG VÓRU TAÐ VIT, SUM VÓRU „GRANNIN“

Steinfinnur Mittelstein

Beint undan Ólavsøku 2009, tá alt stóð í fagraða blóma, nýklaktar pisur sóust í gøtmyndini og alt angaði av lívi, fekk konan boðini um, at hon hevði fingið krabbamein. Tað var sum um at eitt tungt, myrkt skíggj bráðdliga kom burturúr ongum og legðist omanyvir okkara tilveru.

Í fyrstuni hildu vit ikki at tað kundi passa, at tað hendi fyrri okkum. Hetta rakti „grannin“.

Men hesaferð vóru tað vit, sum vóru „grannin“. Konan stríddist saman við familjuni í knøpp tvey ár, inntil hon var tikin frá okkum. Hon sum elskaði lívið, børnini, ommubørnini og familjuna.

Við góðum stuðli frá Krabbameinsfelagnum, Sjúklingahotellinum, familju og vinum royna vit at fóta okkum aftur.

Tí stuðli eg hesum tiltakinum fullt og heilt!

PLÁSS TIL EITT VANLIGT LÍV HÓAST ÓTELJANDI VIÐGERÐIR

Tummas Joensen

Longu sum hálvannað ára gomul fekk dóttir mín staðfest krabba. Ein staðfesting, sum avgerandi hevur merkt og ávirkað hennara lív.

Í dag er hon 15 ára gomul, hevur óteljandi ferðir verið innløgð á Ríkissjúkrahúsini, og er skurðviðgjørð 7 ferðir í heilanum. Hon hevur fingið kemoviðgerð, og tvær ferðir hevur hon fingið stráluviðgerð.

Tað hevur mangan staðið nógv á hjá henni og hjá okkum, hennara nærmastu. Tað hevur órógvæð hennara sosiala lív og darvað hennara samskipti við skúlafelagar og vinir.

Men hóast alt hetta hevur eisini verið pláss til eitt vanligt lív við øllum tí, sum tað inniber. Skúlagongd, frítið, vinir, leikur og spæl. Hvat framtíðin hevur at bjóða, veit eingin, men beint nú leingjast dagarnir, og tað gongur móti ljósari tíðum.

BLÍVI EG FRÍSKUR SKAL EG SÚKKLA TIL PARÍS!

Magnus K. Magnussen

Eg gjørdis sjúkur av lymfukrabba á sumri 2010. Hetta var eitt stórt sjokk fyrri meg og alla familjuna. Tað var sum um, at tíðin steðgaði.

Eftir at eg hevði fingið sjúkuna staðfesta, gingi fleiri vikur aðrenn eg kom í kemoviðgerð. Hetta var ein sera long og strævin tíð, tí eg fekk etið minni og minni fyrri hvønn dag. Vanlig vekt hjá mær er 77 kg

og tá ið eg kom í viðgerð, vigaði eg umleið 57 kg. – Tá var lítið veiggi í...

Bíðitíðina brúkti eg til at hyggja at HM-fótbólta úr Suðurafrika síðani Tour de France. Við hesum bleiv fokus flutt frá sjúkuni í nakrar tímar um dagin. Tað lætti um.

Komin í viðgerð skuldi kroppurin byggjast upp aftur.

Eg beiv sera vánaligur tann dagin eg fekk kemo, men eg fann útav, at um eg dagin eftir kemoviðgerðina fór ein túr við súkklini, so var eg altíð minni móður tá eg kom aftur, enn tá eg fór avstað.

Hetta var jú super og tað gjørdi, at eg súkklaði hvønn dag í míni viðgerðartíð. Haldi eisini at súkklingin, var við til at lætta um árinini av viðgerðini. Havi lisið at hetta ger viðgerðina effektivari, og minar royndir siga, at tað passar.

Í mínari elendigheit gav eg mær sjálvum tað lyfti, at um eg bleiv frískur aftur, so skuldi eg súkla til París.

Hetta lyfti skal haldast, og nú eri eg á veg.

Eg vil eisini vera við til at seta fokus á krabba, og m.a. vísa á, at tað eru fleiri, sum koma væl fyrri seg.

Summa summarum: Tour de France endar í París og tað ger mín sjúka eisini.

EITT HÁLVAT ÁR FRÁ STAÐFESTING TIL DEYÐA

Heini Djurhuus

Eg komi frá einari hampiligari stórar familju, og vit hava eisini familjulimir, ið hava verið raktir av krabbameini.

Tann tilburðurin í hevur skakað meg og nokk tey flestu í okkara familju

mest, var tá eitt systkinabarn hjá mær fekk staðfest móðurmerkjakrabba í lungnum í juni 2010. Hon var einans 48 ára gomul, og doyði longu í av sjúkuni í desember, einans eitt hálvat ár seinni.